

OPRAVDOVÁ KAMARÁDKA

S Terezou jsme si vždycky myslely, že naše přátelství je něco samozřejmého. Sedávaly jsme na stejné lavičky před školou, smály se vlastním vtipům a plánovaly budoucnost, která nám tehdy připadala strašně daleko. Sdílely jsme svačiny, tajemství i trapasy. Když se jedna z nás zasmála, druhá se smála taky. Dokázaly jsme si všechno říct jedním pohledem. Takové jednoduché a lehké přátelství. Nikdy nás nenapadlo, že bychom se mohly přestat bavit, nebo dokonce, že se přestaneme kamarádit.

Zatímco kamarádství trvalo, doma se všechno začalo měnit. Nejdříve jsem změny vnímala, jen jako špatné období. Rodiče se občas pohádali, a pak se vše uklidnilo. Postupem času však k hádkám docházelo častěji a situace se přestala uklidňovat. Hádky byly hlasitější, ostřejší a delší. Někdy jsem seděla v pokoji a snažila se učit, ale místo toho jsem počítala, kolikrát prásknou dveřmi nebo kolikrát někdo zvýší hlas. Připadala jsem si ve vlastním domě jako cizí člověk. Ve škole jsem hrála roli někoho, komu se nic neděje. Smála jsem se, odpovídala učitelům a tvářila se normálně.

Tereza si všimla, že ta „normálnost“ je jen maska. Zeptala se mě několikrát, jestli je všechno v pořádku. Na to dostala odpověď: „Jo, jen normální rodičovské hádky.“ Nechtěla jsem, aby mě litovala, nebo aby si myslela, že jsem slabá. Když na mě jednou zatlačila víc a řekla mi, jak ji trápí, když vidí, že něco není v pořádku, následoval z mé strany výbuch emocí. Řekla jsem jí, ať mě nechá být, protože to není její věc. V jejích očích byl vidět smutek a zklamání. Já však místo omluvy odešla naštvaná na celý svět a nejvíc asi sama na sebe.

Další dny byly zvláštní. Ve škole jsme si sedaly dál od sebe. Na chodbě bylo naším pozdravem pouhé krátké kývnutí. Chyběl mi její smích a přátelství, ale nevěděla jsem, jak to napravit. Mezitím se doma situace ještě zhoršila. Napětí bylo skoro hmatatelné. A pak přišel večer, kdy si mě rodiče posadili ke stolu. Pamatuji si barvu světla nad námi i zvuk hodin na stěně. Řekli mi, že se budou rozvádět, a já jsem měla pocit, že se zastavil čas. Jako by někdo přepsal celý můj život během jedné věty.

Ve svém pokoji jsem seděla na zemi a snažila se pochopit, co znamená jejich rozhodnutí a jakou roli v tom hraji já. Najednou jsem si začala vybavovat všechny chvíle, kdy jsem byla protivná, kdy jsem zvýšila hlas nebo zabouchla dveře. Přesvědčila jsem samu sebe, že jsem možná jeden z důvodů, proč to nevydrželo. Myšlenka, že bych za to mohla já, byla hrozná, ale zároveň dávala věcem falešný smysl. Bylo jednodušší obvinit sebe než přijmout, že některé věci nemám pod kontrolou.

Když zazvonil zvonek, chtěla jsem předstírat, že nejsem doma. Nakonec jsem ale otevřela. Stála tam Tereza. Neptala se, nevyčítala mi hádku, nepřinášela řešení. Jen přišla. Sedly jsme si na postel a já jsem jí všechno řekla. I to, že si myslím, že je to moje vina. Poslouchala mě a pak mi klidně vyprávěla o svém životě a o rozvodu

jejích rodičů. O tom, jak si tehdy myslela úplně to samé. A jak dlouho jí trvalo pochopit, že děti nemůžou nést odpovědnost za rozhodnutí dospělých.

Postupně jsem cítila, jak se ten dusivý pocit viny trochu uvolňuje. Ne proto, jak se situace změnila, ale protože jsem na ni nebyla sama. Uvědomila jsem si, že přátelství není jen o společném smíchu a bezstarostnosti. Opravdový přítel přijde i ve chvíli, kdy jste ho předtím odstrčili. Zůstane, i když je to nepohodlné. Možná se moje rodina rozdělí na dvě domácnosti a možná už nic nebude jako dřív. Ale vím, že některé věci se nerozpadnou tak snadno.

A právě tehdy jsem pochopila, že síla přátelství je dar mít vedle sebe někoho, kdo nám pomůže znovu vstát, když si myslíme, že jsme na dně. A takový dar je potřeba chránit. Možná jsem ten den přišla o představu dokonalé rodiny, ale získala jsem jistotu, že na to nikdy nebudu sama.

Leona Benešová, 12 let, II. kategorie

Gymnázium Vysoké Mýto, sekunda